

ка ме пустанаха въ болницата. На два-три пжти той произнесе името ви... Аничке! — извика — Аничке!

Аничка (мълчи известно време,
следъ туй закрива очи)

Г-жа Жени

Вий го обичахте?

Аничка

Не! Но той ми причини голѣми страдания.

Г-жа Жени

Азъ тѣй си и мислѣхъ. Собствено, вие го обичахте въ началото, после — не. Вие сте съ характеръ. А азъ не можахъ, азъ винаги съмъ го обичала. Следѣхъ го, вървѣхъ по стжп-китѣ му, правѣхъ му сцени, предавахъ го на властѣта — но правѣхъ това отъ ревностъ. Да, отъ глупава, осждителна ревностъ. Сега.. можеше да бжде живъ. Азъ го предавахъ на властѣта — истина е, но азъ следъ туй вна-сяхъ гаранцията му и го освобождавахъ. Искахъ да го запазя за себе си. Не успѣхъ... Не ме послуша, отиде си... (Заплаква)

Аничка

Г-жа Жени! Моля ви се.